

JOSIP BOTTERI DINI

Rodio se 1943. godine u Zagrebu. Diplomirao je slikarstvo u klasi prof. Miljenka Stančića pri ALU u Zagrebu 1968. godine. Samostalno je izlagao preko stotinu puta u zemlji i svijetu: Zagreb, Dubrovnik, Split, Pariz, Milano Frankfurt, Padova, Toronto, Los Angeles, Ljubljana i dr. Osim slikarstva bavi se izradom mozaika i vitraja, a najznačajniji dio opusa sakralnog je nadahnuća: Melbourne- crkva Sv. Križa; Split-crkva Sv. Dominika; Bol- samostan Dominikanaca; Dubrovnik – samostan Dominikanaca; Beč – kapela apostolske nuncijature, Wulkaprodersdorf – crkva Sv. Križa,... Djela mu se nalaze u brojnim galerijskim i muzejskim zbirkama. Bio je ravnatelj galerije umjetnina Split i Galerije umjetnina B. Dešković u Bolu na Braču. Bio je profesor na ALU u Splitu. Primio je brojna odličja i nagrade poput: odličje reda Danice hrvatske s likom M. Marulića za osobite zasluge u kulturi ili Nagrade Andrija Buvina za izniman doprinos kršćanskoj kulturi. Monografiju o Josipu Botteriju potpisuje pok. Josip Depolo. Živi i stvara u Bolu i Splitu.

ANA MARIJA BOTTERI

Rođena je 1971. u Splitu. Diplomirala je slikarstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu kod prof. Đure Sedera, 1993. godine. Studijski boravila u Parizu, Milanu, Veneciji i Beču. Osim slikarstvom, bavi se i izradom mozaika i vitraja. Član je HZSU-a, HULU-a i HULULK-a. Izlagala je na pedeset samostalnih izložbi u zemlji i inozemstvu. Djela joj se nalaze u zbirkama: Nadbiskupski ordinarijati: Split, Dubrovnik i Maribor; Muzej Grada Kaštela; Franjevački samostani Humac i Rama, BiH; Samostan Karmel sv. Ilije, BiH; Dominikanski samostan, Bol i dr. Studio Varan, Centre de formation a la Realisation documentaire Paris, snimio je o njoj kratki dokumentarni film dok je sa svojim ocem J. Botteri D. slikala u Parizu 2011. Živi i radi u Splitu i Bolu na otoku Braču. Permanentno izlaže svoje radove u Atelijerima „Botteri“ u Splitu i Bolu.

Impresum

HRVATSKA UDRUGA LIKOVNIH UMJETNIKA I LIKOVNIH KRITIČARA

Izložbeni ciklus Zapisano u genima / izložba Ana Marija Botteri i Josip Botteri Dini

23. 10. – 20. 11. 2020.

Muzej Prigorja, Trg Dragutina Domjanića 5, Sesvete

nakladnik: HULULK za nakladnika: SANDA BAJZEK autor stručne koncepcije i predgovora: SANDA STANAČEV BAJZEK

prijevoz: Darko Židak tehnički postav: Josip Kovačević

dizajn i grafička priprema: Tamara Brmbota tisak: Grafoland d.o.o. Naklada: 100kom

Ana Marija

Josip

BOTTERI

zapisano u genima

ANA MARIJA BOTTERI

Dolomiti - Tirkizni vrhovi, 2006., akril na platnu, 40 x 80 cm

izričaj pokazuje jedinstveno opredjeljenje za plastičke probleme, za zakonitosti i svrhu same slike kao vizualnog medija, za hrabra sučeljavanja kolora i oblića, za karakteristične slobode struktura ili pak značenja i uloge linije kao baze slike. U oboje je „zaraženost“ slikom više nego jasna, jer im je slika glavni izričajni medij. To je i prva, ona vidljiva formalna istoznačnica koju Botterijevi pojačavaju i odabirima kompatibilnih kolora – prevladavajućih nijansi plave i ljubičaste. Nadalje, oni su autori kojima je forma jednako važna kao i boja, Josipu linija kojom je gradi, a Ani Mariji faseta. No, daleko važnija podudarnost oca i kćeri ne očituje se u metieru ili u morfologiji slike, već u osobnom svjetonazoru - ulozu umjetnika, njegovoj svrsi u ovome svijetu, smislu umjetničkog djelovanja. Za Josipa Botterija Dinija umjetnost je simbol, odnosno dokaz djelovanja transcendentnog svijeta u svijetu naše materijalnosti. Svijeta, kako sam kaže: „neko čudesnog, višeg reda, koji se odražava u djelu umjetnika, kao plodu u svjedočanstvu njegova duhovnog života“. Imperativ potpune posvećenosti umjetničkom zvanju, ali i odgovornosti koju taj dar nosi, Botteri Dini kao otac „mentor“ prenio je i na kćer. Za Anu Mariju umjetnost kao duhovni dar kojeg smo primili od Stvoritelja može biti snažno oružje u borbi za istinu i pravdu u kojoj su po Ani Mariji umjetnici nezamjenjivi, jer njihov pogled, ukoliko je iskren, uvijek usmjerava na bit. A upravo je iskrenost temeljna vrijednost naslijeđena od oca, na kojoj gradi svoju umjetnost, prenoseći slikom ono što osjeća, predana svom strastvenom temperamentu i borbi za vlastito viđenje i interpretaciju stvarnosti kojom snažno određuje vlastiti likovni jezik. Ne libeći se „klasičnih“ tema i motiva, Ana Marija je, smjelošću i hrabrošću ne podilazeći trendovima i teoretičarsko-umjetničkim ukazivanjima, usmjerena k jedino ispravnom i iskrenom porivu kojeg pronalazi u vlastitoj intuiciji, bujnoj umjetničkoj imaginaciji i snažnoj vjeri. Svjesna neponovljivosti i jedinstvenosti individue i njezina doživljaja, ostaje sebi vjerna, slikajući ono što je najviše impresionira, izaziva i draži njen umjetnički nerv. U njenom slikarstvu vladaju estetički kanoni i vrijednosti priklonjene figurativnom izričaju snažne kolorističke palete unutar ekspresionističke gradnje slike i nadasve imperativ stvaranja ljepote. U slikanju od Boga stvorene prirode ili ljudskom rukom stvorenih, ali Bogom nadahnutih građevina, pronalazi polje intimne vezanosti za slikarstvo, pa planinski obronci i stijene, ili pak tornjevi i pročelja europskih katedrala, koje je odabrala za ovo predstavlanje, nisu tek artefakti kulture i baštine.

„Slika kao molitva“

Je li naš poziv zapisan u genima? Na to pitanje pokušavam naći odgovor kompariranjem kroz direktno izlagačko sučeljavanje poznatih likovnih obiteljskih parova, očeva umjetnika i njihove djece koja se bave istovjetnom umjetničkom granom. Je li dijete umjetnik uspjelo umaći „velikom“ ocu umjetniku i koliko je njegov likovni svijet različit od svijeta oca? Spašavaju li nas geni od neminovnosti kidanja veza koje nas spajaju s prošlim vremenima i ljudima u njima, s tradicijskim vrijednostima, s onim što trebamo svjesno nasljedovati i oplemenjivati vlastitim djelovanjem. Dijete koje je u odabiru zvanja krenulo stopama svog roditelja, nerijetko se doimlje malenim pod bremenom velikog oca umjetnika, odabirući lakši put – hodanje utabanom stazom. No, ponekad odabere tegobniji, „svoj put“.

Vlastiti put, no ipak paralelan očevom, odabrala je slikarica Ana Marija Botteri, kćer slikara Josipa Botterija Dinija. Za pretpostaviti je da ju je njen otac umjetnik pronio kroz svoj svijet, i da je izloženost umjetničkim, nadasve likovnim senzacijama probudila u njoj gen umjetnika.

Odabir slikarskog likovnog medija kao genske predispozicije umjetničkog u Ane Marije je jasno vidljiva. Jer i njezin kao i očev likovni

Ona ih doživljava sudbinski, prepoznaje ih kao dijelove vlastitog, gotovo rodnog, kao da je genski predodređena njihovim morfologijama i kolorističkim tipičnostima. Jer oni su dio njezina duhovnog habitusa, artefakti univerzalnog i „izgovor“ za promišljenija značenja. Iako je motivska prepoznatljivost više nego jasna, Ana Marija stvara sliku svijeta odupirući se njezinoj banalnoj mimetičnosti pa iako je produkt inspiracije fenomenima pojavnog, ekspresija je gradnje intuitivnim i duhovnim podražajima. Ženski lik Ani Mariji bio je najočitiji motiv sve do trenutka kada se pojavila ikonografija grada, inicirana zajedničkim boravkom oca i kćeri u Parizu, otkrivajući početke budućih kompleksnijih struktura. Adicija u njenim slikama od tada postaje dominantna, cjelina se rastvara u niz partikula, a njihova slobodna organizacija po površini tvori jedinstveno tkivo. Pa su rastvaranje i građenje jedan te isti proces, čineći sliku dinamičnom i vibrantnom. Slike su građene finim valerima, koji bujaju, lome se, akcentirajući ono najbitnije u odabranom topusu, oblikujući neobične planove i rakurse koji otvaraju nove perspektivne i perceptivne vizure. Inventar Aninih veduta ili krajolika označava obrise jednog mitskog krajobraza, uvijek snažne „sakralnosti“. Očeva je to baština koja na primjeren način uvijek podržava. Ana Marija je asimilirala i takve poticaje te se njeno djelo ne uzdiže u protivljenju naslijeđenom, već naprotiv na njemu raste, formira se i transformira u osobnu likovnu bajku. U ovome uočavamo još jednu važnu istovjetnost Botterijevih koju čini emotivna povezanost s motivom. On nije slučajni podtekst ili nekakav izgovor za slobodnije kompozicijske zahvate, nego je gotovo rodno nedjeljiv od cjelokupnog slikarskog poimanja ovih umjetnika.

A Josipu Botteriju Diniju Riječ Božja motiv je i sadržaj koji likovnim sredstvima transformira u sliku, koja tako postaje duhovna stvarnost, odslik viđenog izvan sebe, ali i sebi. Jer njegova imaginacija nedjeljiva je od opažaja, ubilježenog trajnošću pigmenta i nepreglednošću linije u platno slike. Linije koja vlastitom nemirnošću, u primjerenosti geste i pomno odabranim tonovima boje, sprječava viziji odlazak u ornamentalno, već apstrahiranom, slobodnom protežnošću crte čini figuru, istovremeno je razlažući u neprekidnoj mreži živa, gotovo reljefna crtovlja. Tako, u iznenađujućim prizorima prirodnih senzacija, poput Slapa ili Mora kod Lepanta uz svu redukciju, polazište ostaje vidljivo, jer iako se saželo, imalo se od čega sažimati, dobivši u djelu potvrdu njegova polazišta, temeljnog građivnog elementa njegove forme - a to je linija. Linija kojoj je Botteri dao simbol posvećenosti, gotovo svetosti. Jer ona je nit koja veže nebo i zemlju, njegovu dušu i um, od materije i senzacije prirodnog dematerijalizaciju i emanaciju duhovnog. Pa kada se govori o lokalom i univerzalnom, općem ili individualnom, djelo Botterija Dinija ima uvijek poseban odjek i posebno značenje. Jer bio to eksplicitan kršćanski motiv ili pak priroda i njezini fenomeni poput vodenog slapa, uznemirenog mora ili sunčeve svjetlosti, uvijek je odraz Stvoritelja i stvorenog. U toj dihotomiji počiva i umjetnička stvaralačka dvojnost Botterija Dinija koja se čita u kontrastu profinjene kolorističke naravi i živog linearnog ritma. Linije koja buja pretvarajući meki potez u raskoš koja linijama poput niti „tka“ nježan i mek, a opet tako moćan prizor. Zgusnut, bez naglih trzaja i prekinutih linija. Kao da je nastao iz jednog beskonačnog poteza. Beskonačne i vječne linije stvaranja. Stvaranja zabilježenog u slici Josipa Botterija Dinija, mjesta koje nam uvijek iznova otvara mogućnosti upoznavanja istinskog umjetničkog djela, omogućavajući nam prezentacije i valorizaciju snažnog autorstva, osebujne i neponovljive umjetničke individualnosti koja je u djelu vlastitog djeteta našla dostojnu konkurenciju.

Slika kćeri Ana Marije i oca Josipa utječe se ikonografiji vlastitog, izrazito pronicljivog likovnog govora, no uvijek nadasve ljudskog. U oboje, ona je transkript iskonskog, u genima nataloženog, a umjetničkim činom razotkrivenog emotivnog i duhovnog stanja. Oca i kćeri koji sebe otkrivaju i ostvaruju na isti način – u potpunom predanju umjetničkom pozivu.

JOSIP BOTTERI DINI

Grad Split
2015., akril na platnu, 55 x 65 cm

More kod Lapanta
2015., akril na platnu, 50 x 70 cm